

»Voli mi že pešajo, in jaz tudi. Vsi skupaj smo lačni.«

»Z veseljem bi ti dal, da bi se okrepčal, pa nimam niti mrve kruha v žepu. Nič ne jokaj, boš kmalu doma. Tamle je že hiša.«

»To je še sreča, sicer bi še zmrznil z voli vred.«

»Les sebi!« je vzpodbujal vole, a ni jih tepel: smilili so se mu.

Vrana je preletela cesto in zakrokala — žalostno, žalostno, da, strah žalostno. —

Konja.

Ronja Belec in Rjavec sta služila istemu gospodarju. Nista trpela kdovekaj; a Belcu vendar ni bila všeč ta služba. Gospodar je imel namreč obilokrat goste v hiši, in večkrat sta morala Belec in Rjavec vun iz gorkega hleva, pa v temni noči peljati ljudi daleč na postajo. Ob takih prilikah sta res dobila navadno kaj boljšega v jasli; to jima je bilo seveda bolj povolji kot pa ponočne poti.

Belec je začel premišljevati, kako bi se rešil svoje službe, zlasti te ponočne. Začel se je upirati hlapcu, če ga je hotel spraviti ponoči iz hleva. Pa ni dosti pomagalo; kajti hlapec je imel bič in močno roko...

Belec si je pa izmislil drugo sredstvo. Začel je brcati, kadar mu je kdo prišel v obližje. Tudi tu je uporabljal hlapec bič, a Belec ni hotel ubogati.

Nekoč so privezali v hitrici nepokornega Belca v skedenj, kjer je bilo shranjeno razno orodje. Ko se mu je pa hlapec približal, da ga odveže, brcne Belec z zadnjo nogo, a zadene v neko ostro reč — menda koso — tako nesrečno, da se je skoro zgrudil na tla. Niti na nogo ni mogel več stopiti, tako ga je bolelo. Morali so ga nesti skoro v hlev na ležišče.

Tam so mu zdravili bolno nogo več tednov. Trpel je Belec hude bolečine. Ozdravel je sicer zopet, a presekal si je s koso žilo, vsled česar je postal šepast. Kmalu nato ga je gospodar prodal.

Čez nekaj let se srečata Belec in Rjavec v nekem klancu. Šepasti Belec je vlekkel navzgor težak voz drv; Rjavec pa, ki je bil še vedno pri starem gospodarju, je peljal navzdol lahko, gosposko kočijo. Milo je pogledal Belec svojega nekdanjega tovariša in v tistem hipu se je bridko kesal svojih nepremišljenih dejanj.

Rad bi bil potožil Rjavcu svoje gorje; a ni imel časa, kajti gospodar ga je priganjal z bičem.

Trpel je Belec vdano dalje, zavedajoč se, da je zaslužil kazen.

Maksimov.

